

**МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРОДОВОЛЬСТВА УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**



**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА**

**Тези доповідей
державної науково-практичної конференції**

6–7 листопада 2014 року

Біла Церква
2014

Редакційна колегія:

Даниленко А.С., д-р екон. наук, академік НААН;
Сахнюк В.В., д-р вет. наук, професор;
Борщовецька В.Д., канд. пед. наук, доцент;
Олешко О.Г., канд. с.-г. наук, доцент;
Терещук М.М., ст. викладач;
Царенко Т.М., канд. вет. наук, доцент;
Білан А.В., канд. вет. наук, доцент;
Сокольська М.О., зав. редакційно-видавничого відділу,
відповідальний секретар.

Актуальні проблеми українського законодавства: тези доповідей державної науково-практичної конференції, 6–7 листопада 2014 р. – Біла Церква, 2014. – 28 с.

У збірнику тез представлені матеріали конференції «Актуальні проблеми українського законодавства», в яких висвітлені результати наукових досліджень з питань державного управління та державно-правового регулювання в сфері сільського господарства.

знаходяться на обліку в органах доходів і зборів в якості самозайнятих осіб; при цьому інформація щодо оподаткування решти адвокатів відсутня.

Фізична особа, яка здійснює незалежну адвокатську діяльність, не може бути підприємцем у межах такої адвокатської діяльності. При цьому чинним законодавством не заборонено фізичній особі, яка здійснює незалежну адвокатську діяльність, бути підприємцем та здійснювати іншу підприємницьку діяльність, не заборонену законом

Згідно ст. 4 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокат здійснює адвокатську діяльність наступним чином: індивідуально або через адвокатське бюро чи адвокатське об'єднання, що є організаційними формами адвокатської діяльності.

В розділі 4 ПК визначено, яким чином оподатковується доходи фізичних осіб, зокрема і тих, які здійснюють незалежну професійну діяльність. Такі доходи, отримані фізичною особою протягом календарного року від здійснення незалежної професійної діяльності, оподатковуються за ставкою 15% та відповідно від суми перевищення 17% до бази оподаткування.

Нормами чинного ПК не передбачено конкретного переліку витрат для фізичних осіб, які провадять незалежну професійну діяльність. Основним критерієм для обґрунтування витрат, що зменшують дохід для визначення об'єкта оподаткування, є їх належність та необхідність для провадження незалежної професійної діяльності.

В питанні оподаткування індивідуальної адвокатської діяльності хочу зазначити, що як для адвокатів, так і для держави більш вигідною була б спрощена система оподаткування (сплата єдиного податку), без реєстрації адвоката в якості фізичної особи – підприємця. Тому необхідним є створення на законодавчому рівні чітких правил оподаткування адвокатів. Важливо мати узгоджену позицію між адвокатською спільнотою та податковими органами.

«Органи адвокатського самоврядування в Україні створено лише 2 роки тому, наразі вони лише кріпнуть та ростуть і ми не повинні реформувати те, що вже реформовано. Ми всі маємо дбати про те, щоб укріплювати наші органи самоврядування, сприяти в їх розвитку, а не заважати.

Що ж стосується оподаткування адвокатської діяльності, доцільно б було б пряме спілкування Державної фіскальної служби України з адвокатурою на чолі з НААУ буде лише на користь ДФСУ та сплаті податків. Законодавство про оподаткування адвокатів повинно узагальнюватися і змінюватися, щоб такі зміни в подальшому задовольнили всі зацікавлені сторони.

МЕЛЬНИК О.Г., асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

ОСОБЛИВОСТІ СУДОВОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ: ТЕОРИТИЧНИЙ АСПЕКТ

Відповідно до функціонального призначення органів держави виділяють різні гілки влади, які, залежно від характеру повноважень їх органів, діють

самостійно у межах власної компетенції, але при цьому урівноважують одна одну і взаємодіють між собою.

Як відомо, влада – категорія багатоаспектна, а тому загальне поняття влади також є достатньо широким. У нього нерідко включають, перш за все, здатність і можливість справляти визначальний вплив на діяльність, поведінку людей за допомогою таких засобів як: авторитет, вольовий вплив, правові вказівки, примус тощо.

Ідея виділення різних гілок влади із сфери єдиної державної влади, на які покладалася б обов'язки здійснення відповідних функцій, зародилася достатньо давно і отримала теоретичне обґрунтування ще у стародавні часи. Основоположником класичного варіанту теорії розподілу влад більшість вчених називають англійця Джона Локка і французів Шарля Монтеск'є та Жан-Жака Руссо. Таким чином, з самого початку розподіл влад розглядався як необхідна умова досягнення високого ступеня свободи індивідів і суспільних груп.

Однак, слід зауважити, що на сьогодні, у правовій літературі, науці та практиці так і не сформовано єдиного підходу щодо визначення терміну «судова влада». А з-поміж запропонованих, на наш погляд, найбільш вдалим є підхід, відповідно до якого судова влада визначається як особлива форма діяльності держави, гілка державної влади, різновид державної влади.

В той самий час А.О. Селіванов називає судову владу самостійним видом державної влади, яка не може обмежитись тільки системою загальних і спеціалізованих судів, і тому вона функціонує у двох формах організації – як судовий лад і як судовий устрій. Під останнім слід розуміти правосуддя, а до судового ладу можуть входити інші суб'єкти, які безпосередньо не здійснюють функції правосуддя [1, с. 305].

Російський вчений В.В. Лазарев визначає судову владу як «специфічну незалежну гілку державної влади, що здійснює шляхом відкритого, змагального, як правило, колегіального розгляду і вирішення у судових засіданнях спорів про право» [2, с. 385]. В свою чергу, А.М. Хливинок вважає, що судова влада – це передусім вид державної влади, яку здійснюють певні державні органи. Але влада – це не тільки ті чи інші установи, посадові особи, а й функції, які їм належать, а також їх реалізація [3, с. 47].

Судова влада, як і в цілому державна влада, має загальний характер, оскільки вона функціонує скрізь, де є людські колективи, діяльність яких урегульована законом. Для виконання і застосування закону необхідні не тільки організаційні і координаційні, а і контрольні дії держави. Вони включають у себе юрисдикційну діяльність, здатну у певних межах і на здійснення правотворчості. Тим самим забезпечується підвищення конституційного рівня судової влади, яка діє у сфері індивідуальної юрисдикції та бере участь (як і будь-яка влада) в регулюванні суспільних відносин.

Ще однією суттєвою ознакою судової влади є її предметний характер. Він полягає в віднесенні до її безпосереднього відання значної кількості правових і ідеологічних ресурсів, до яких належать інформаційні, організаційні, технічні і інші фактори здійснення влади. Судова влада поширює свою дію на усіх

громадян, підприємства, установи та організації, на які звернені судові акти, незалежно від їх участі у судочинстві [4, с. 35-37].

Таким чином, механізм реалізації соціально-вольового характеру судової влади сприяє впровадженню у життя принципу розподілу влад з виділенням організуючої, універсальної, предметної, професійної судової влади. Тому можна стверджувати, що однією з головних цілей демократизації сучасного суспільства є ідея правової держави, у якій судова влада повинна бути одним із найважливіших елементів структури державної влади, нарівні із владою законодавчою і виконавчою.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Селіванов А.О. Конституція. Громадянин. Суд. Професійні та суспільні погляди. – К.: УВІД «Рада», 2009. – С. 305.
2. Общая теория права и государства: учебник для вузов / Под ред. В.В. Лазарева. – М., 1999. – С. 385.
3. Хливнюк А.М. Щодо поняття «судова влада» // Вісник Верховного Суду України. – 2009. – № 4. – С. 47.
4. Колоколов Н.А. Мирова юстиция / Н.А. Колоколов, С.Г. Павликов, А.Н. Сачков; под ред. Н.А. Колоколова. – М.: ЮНИТИДАНА: Закон и право, 2008. – С. 35–37.

ЩЕРИЦЯ С.І., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПОНЯТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНУ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Кримінально-процесуальний закон – це нормативно-правовий акт представницького вищого органу державної влади – Верховної Ради України, який регулює порядок відкриття кримінальних проваджень і здійснення у них провадження. При здійсненні кримінального провадження кримінальний процесуальний закон виступає основою діяльності органів досудового розслідування, прокуратури та суду. Той факт, що здійснення кримінального судочинства регулюється лише законами, а не відомчими нормативними актами, свідчить про особливе значення, що надається принципу законності у цій сфері державної діяльності [1, с.79], і обумовлений тим, що в кримінальному судочинстві діями та рішеннями державних органів і посадових осіб можуть бути обмежені конституційні права та свободи людини і громадянина. Очевидно, що підстави та межі такого обмеження можуть регулюватись лише законом, а не актами органів управління [2, с.28-29]. Переважна більшість юристів визнають кримінальний процесуальний закон єдиним джерелом кримінального процесуального права. [4, с.10]. Я вважаю, що закони повинні вбирати в себе ознаки права, таким чином наповнюючись духом закону і його змістом. Створити ідеальний закон неможливо, але максимально наблизити його до вимог часу, враховуючи різні погляди вчених-процесуалістів, практиків є завданням законодавчого органу, оскільки вся відповідальність за прийнятий закон покладається на нього. Особливістю кримінально-процесуального закону є те, що його застосування можливе за

ЗМІСТ

Земський Ю.С. Російсько-українська війна та євро-інтеграційний курс України – парадокси та закономірності історичного поступу Східної Європи початку ХХІ ст.....	3
Бровко Н.І. Правовий аналіз законодавчих гарантій особистих конституційних прав і свобод людини та громадянина.....	4
Ковальчук І.В. Податок на додану вартість у податковій системі України та шляхи його удосконалення.....	5
Ломакіна І.Ю. Особливості державно-правового регулювання інформаційного забезпечення в Україні.....	6
Росавицький О.О. Розвиток місцевого самоврядування в контексті конституційних реформ в Україні.....	7
Пахомова А.О. Перспективи розвитку інформатизації аграрної науки.....	9
Самойлович А.А. Проблеми державного управління у сільському господарстві України.....	10
Настіна О.І. Особливості захисту земельних прав громадян	11
Єфремова І.І. Актуальні питання захисту прав споживачів в торговельних мережах.....	12
Малишко І.В. Поняття та види дитячої безпритульності та бездоглядності в Українській РСР.....	14
Мохонько О.О. Поняття індивідуальної амністії в кримінальному законодавстві України.....	15
Мельник Л.М. Орден єзуїтів: релігійно-політичний аспект діяльності.....	16
Терещук М.М. Юридична відповідальність глави держави: теоретико-правовий аналіз.....	17
Кравцова К.М. Мета – важлива складова адміністративно-правового регулювання обігу пестицидів у сільському господарстві України.....	19
Бурлака С.І. Угода про асоціацію між Україною та ЄС: вигоди та ризики.....	21
Дуднік Л.О. Актуальні проблеми правового регулювання адвокатської діяльності.....	22
Мельник О.Г. Особливості судової влади в Україні: теоритичний аспект.....	23
Щериця С.І. Поняття кримінального-процесуального закону у кримінальному судочинстві	25
Біляєв М.О. Політична відповідальність партійної еліти як фактор формування громадянського суспільства.....	26